

Frank Gyulának hívnak, 1978. szeptember 1-jén születtem Szekszárdon. Életem majd harminc évének egy jelentős részét tette ki a tánc, és annak szeretete.

2002-ig Bogyiszlón laktam, azután leendő feleségemmel, aki tolnai, Tolnára költöztünk. Bogyiszlóra azonban nagyon sokat járok ki, részben mert szüleim, barátaim itt laknak, részben, mert itt működik a hagyományőrző néptáncgyűttes, melynek 2004 óta vezetője vagyok.

Édesapám is Tolnáról nősült, édesanyám sváb családból származik. Mindketten nagyon szeretnek és tudnak is táncolni. Családi anekdota, és fénykép is bizonyítja, hogy gyermekkoromban azt szerettem volna, hogy anyukám csak velem táncoljon, és ha más partnere volt, odaálltam harmadiknak.

Apai nagyanyám oszlopos tagja volt korábban a hagyományőrző együttesnek, és nagyon szeretett mulatni. Sokat tanultam tőle, de sajnos ő már nem él.

Hat éves koromban tagja lettem Bogyiszlón a gyermek táncsoportnak, de már előtte is tudtam csárdást táncolni; a lakodalmakban, bálokban volt alkalmam és lehetőségem gyakorolni.

Nyolc évig voltam a gyermek táncsoport tagja, majd átkerültem az 1976-ban alapított felnőtt csoportba. Sokan voltunk ott fiatalok, remek volt a társaság. Nagyon szívesen mentem a heti egyszeri táncpróbára, ma is őrzöm magamban ezeknek és a fellépéseknek is a jó hangulatát.

Sok helyre eljutottam a táncsoporttal, jártunk Németországban, Franciaországban, Belgiumban. Az idősebbektől, az alapító tagoktól nagyon sokat lehetett és kellett is tanulni, szeretettel irányítottak és tanítgattak bennünket, fiatalabbakat. Mi pedig lelkesek voltunk, örömmel táncoltunk. Valahogy ezt hiányolom most a fiatalabbakból. Ők, miközben táncolnak, gyakorolnak, komolyak, kicsit életuntak. Szívesen csinálják pedig, csak ez nem látszik rajtuk. Fel kell őket szólítani a mosolyra, a vidámságra.

1997-ben a sok gyakorlás meghozta gyümölcsét, Homokmégyen Fülöp Ferenc díjas táncos lettem. 19 éves voltam ekkor, és nagy kitüntetésnek éreztem, hogy ilyen fiatalon, ilyen fontos elismerésben részesültem.

2001-ben a gyermek tánccsoport akkori vezetője Németországba utazott hosszabb időre, így négy éven keresztül én vettem át annak vezetését.

2004 óta feleségem is tagja a tánccsoportnak, miután a hagyományoknak megfelelően a lakodalmunkra édesanyám megvarratta neki a gyönyörű, fehér letűzött röpikét. Nagymamája pedig elkészítette a színpompás bogyiszlói népviselet többi darabját. Nagy értéket képviselnek ezek a ruhák mind eszmei, mind anyagi értelemben. 2007 áprilisában megszületett a kisfiúnk. Remélem, ő is kedvet érez majd magában a néptánchoz, és a táncon keresztül a hagyományok őrzéséhez. Én mindenestre azon leszek, hogy megszerettessem vele a táncot, a zenét.

2008. február 13.